

Jätin juuri tilaamani kahvin kesken. Se ei tietenkään haitannut, koska en ollut aikonut sitä juoda kuitenkaan loppuun. En välittänyt kahvista. En juuri nyt. Mielessäni oli isompiakin murheita. Vakoilin häntä varovaisesti ja olin valmis lähtemään perään. Olin myös pitänyt huolen siitä ettei hän tunnista minua, jos edes sattuisi tähän nurkkaan katsomaan. Hän vaikutti tyyneltä, melkein jopa liian tyyneltä. En ollut voinut erehtyä hänestä. Kuva hänestä oli povitaskussani, jota päätin vilkaista vielä kerran, varmistaakseni asian uudelleen. Hän oli nähnyt minut vain kerran, ja sekin oli pimeällä muutama viikko sitten. Hän nousi ylös valmiina poistumaan huoltoasemalta. Hän käveli ulkona ikkunan toisella puolella ohitseni, eikä edes vilkaissut. Aloin käydä epäileväksi. Ehkä hän oli tunnistanut minut? Täytyi rauhoittua ja ajatella järjellä. Hän istui vanhan Chevroletin sisään parkkipaikalla. Päätin nousta heti kun hän käynnistäisi auton, muuten saattaisin myöhästyä. Olin valmiina. Tuijotin vain autoon päin, huomioimatta enää kiinnijäämisen riskiä. Jokin oli pielessä. Miksei hän käynnistänyt autoa ja lähtenyt? Sitten kaikki selvisi, näin liekin syttyvän nopeasti kuljettajan paikalla. Hän laittoi tupakaksi. Minun täytyi silti olla valmiina. Ulkoa kuului auton käynnistyminen. Olin jo nousemassa tuolilta kunnes tajusin, ettei se ollut vanhan Chevron ääni. Nurkan takaa ilmestyi hitaasti kulkeva täysperävaunurekka kahvion edustalle. En nähnyt häntä enää, joten minun oli poistuttava omaan autooni. Kävelin huoltoaseman pienemmästä ovesta ulos. Hän oli risteyksessä valmiina kääntymään maantielle. Ruuhka-aika oli onneksi puolellani ja sain aikaa kävellä autolleni. Auton olin pysäköinyt peruuttamalla, jotta lähdön voisi tehdä nopeasti. Käynnistin auton ja näin hänen ajavan noin kahdenkymmenen metrin päässä risteyksestä pohjoiseen. Aikaa meni minullakin maantielle pääsyyn. Äsken puolellani ollut ruuhka kävi nyt minua vastaan. Olin kääntymässä tielle, kun menetin hänet näkökentästäni. Ajettuani minuutin pääsin ensimmäiseen ohitukseen. Näin hänet edessäpäin, välillämme oli nopeasti laskettuna viisi autoa. Pitäisi ohittaa neljä, yhden päätin jättää, jotta ei nousisi epäilyjä. Vastan tuli oikealla pieni soratie, jolla näin hänet vilaukselta. Kirosin. Edessäpäin oli muutaman sadan metrin päässä bussipysäkki. Entä jos se ei ollut hän? Päätös piti tehdä muutamassa sekunnissa. Kaarsin bussipysäkille ja onnekseni vastaan ei tullut autoja, joten pystyin kääntymään. Ajoin nopeasti kohti risteystä. Kääntyessäni soratielle ei näkynyt ketään. Edessä oli pieni nousu, joten toivon sen vain estävän näkemästä häntä. Kiihdytin vauhdin 90km/h. Vähän matkaa edetessäni talot harvenivat ja pellot vaihtuivat metsiksi. Pitkällä suoralla näin hänet edessä, joten hidastin vauhtia. Saavutin hänet vähän ajan kuluttua. Hän kiihdytti vauhtia ja pysyin perässä. Yhtäkkiä huomasin ylimääräiset punaiset valot, hän jarrutti nopeasti. Löin jarrun nopeasti pohjaan, ja ohjaus petti. Sora petti myös, ja autoni kaartui nopeasti oikealle. Törmäsin isoon mäntyyn, mutta hän jatkoi matkaa. Autoni oli kallellaan toinen takarengas ilmassa. Konepelti savusi. Kokeilin kaasua, mutta se vain lisäsi savua, jota nousi moottorista. Avasin auton oven ja hyppäsin alas. Tunsin päässäni pistoa. Vuodin verta, ei mitään vakavaa. Tiesin että oli jatkettava matkaa. Aikaa ei ollut paljon. Juoksin tietä eteenpäin. En ollut edennyt kauas, kun näin vanhan talon ja suuren pihan pellon vieressä. Tunnistin hänen autonsa. En mennyt liian lähelle taloa näkyvillä, vaan päätin kiertää takakautta pellon ja kuusikon rajaa. Näin hänestä vilauksen etupihan vanhan vajan takaa. Hän ei tiennyt olinpaikkaani. Tuskin hän edes tiesi että olin pysynyt hänen kannoilla törmäyksen jälkeen. Etenin kuitenkin hiljaa, en saisi paljastaa itseäni nyt. Tuuli oli puolellani heiluttaessaan korkeita heiniä vierelläni. Tunsin, kuin joku katselisi minua, vaikka tiesin olevamme kaksin. Ovi pamahti kiinni jossain. Päätelin sen olevan talon etuovi, joten lähdin liikkeelle. Talon reunustalla oli pensaikkoa sekä ikkuna. Etenin kohti ikkunaa. En uskonut silti näkeväni mitään. Ikkuna oli

makuuhuoneen. Seinällä oli kirjahylly. Sängystä oli vain puinen runko jäljellä. Kävelin ulko-ovea kohti. Talo oli vanha, joten oven edessä oli portaikko, jonka vanhat laudat natisivat. Tunsin sydämeni kiihtyvän. Avasin asekotelon napin ja kokeilin ovenkahvaa. Lukossa. Päästäkseni sisään minun piti paljastaa itseni. Tönäsin vanhaa ovea lukon kohdalta, ääni oli iso. Tiesin paljastaneeni itseni joten aika kävi vielä enemmän tiukoille. Ovi ei silti auennut, joten tönäisin sitä koko voimallani. Oven nopea aukaisu nostatti pölyä ja sahanpurua ilmaan. Otin aseeni käteen ja nojasin talon seinää vasten hetken. Sisältä ei kuulunut mitään ääntä. Pölyn laskeuduttua pimeässä huoneessa huomasin, että edessä oli vielä toinen ovi, olin päässyt vasta eteiseen. Olin antanut hänelle vahingossa lisää aikaa. Kirosin mielessäni. Varsinainen tuvan ovi oli myös lukossa, mutta se oli ulko-ovea vahvempi, joten piti miettiä hetki. Käyttäisinkö yhden kolmesta panoksestani avatakseni oven? Jos se ei riittäisi, en voisi käyttää enempää luoteja. Ampuminen myös paljastaisi minut viimeistään, jos en ollut sitä jo tehnyt. Toisaalta, ampuminen kertoisi sen, että olen tosissani. Silloin kaikki menisi vakavammaksi. En myöskään tiennyt onko hän aseistettu. Katselin ympärilläni viimeisten pölyjen laskeutuessa lattiaan. Eteisestä nousi lähes pystysuorat portaat ullakolle. Ullakolle oli luukku. Portaiden yläpäässä oli seinään hakattuja nauvoja, kuin naulakoksi. Aika kävi vähiin. Yhdessä naulassa roikkui sorkkarauta, kuin minua varten laitettu. Laitoin aseeni koteloon, sillä kiipeäminen vanhoja tikkaita pitkin ei ollut helppoa. Työnsin sorkkaraudan niin syvälle oven väliin kuin lukon kohdalta sain. Väänsin, mutta ovi pysyi kiinni. Vihdoin sain oven auki. Heti päästyäni sisään huomasin, ettei talossa oltu asuttu aikoihin. Ilmassa haisi jokin kummallinen paha haju. Se tuntui voimistuvan. Toisin kuin nyt, yleensä hajuihin turtuu. Haju oli niin paha, että haistamisen lisäksi sen tunsin pistona, mikä tuntui takaraivossani. Jotain happoa täytyi olla ilmassa, mutta se ei ollut hajun lähde. Astuin todennäköisesti olohuoneeseen. Seinään kiinnitetty kello oli pysähtynyt. Lautalattia narisi allani huutaen vapautusta. Vaikka olin varuillani tein huomioita talosta, vaikka sillä ei ollut merkitystä minulle. Vain se, mitä seuraavaksi tapahtuisi, toimisi loppuelämäni sinettinä. Tiesin, että yksi pieni virhe, ja tämä saattaisi olla viimeisiä hetkiäni. Varmistin panoksien määrän, enää kolme jäljellä, kuten muistelin. Ullakolla narahti jotain, tiesin tulleeni oikeaan paikkaan. Et pääsis karkuun enää. Nousin jälleen ullakon portaita ylös. Niiden yläpääty oli hieman irti toisesta reunasta. Tällä kertaa pidin asetta kädessäni. Yritin avata luukkua hiljalleen auki, mutta se oli jumissa. Kenties sen päälle oli laitettu jotain painoksi. Aika kävi vähiin, joten keskitin kaikki voimani luukun aukaisemiseksi. Se rysähti kerralla auki, nyt näin ullakon sisälle. Katto oli kolmion mallinen eikä seinät ylettänyt kuin alle metrin korkeuteen. Nousin hitaasti pölyiselle lattialle, jota osittain peitti repaleinen matto. Ullakko oli täynnä rojua, joka lisäsi paikan kolkkoutta. Lattia oli täynnä vanhoja sanomalehtiä, muutama 70-luvun pornolehtikin oli kerännyt pölypintaa lattialla. Lattian nurkkaan oli kerätty rikkinäiseen pahvilaatikoon arvottomat vanhat viinapullot. Seinillä oli paljon kulahtaneita vaatteita, jotka haisivat hirveälle. Kattoa reunusti pääskysten pesät, jotka nekin olivat näyttäneet hylänneen paikan. Hengittäessä tunsin ilman likaisuuden, pölyn ja saman hirveän hajun. Ullakon päädyssä noin 4 metrin päässä, oli ikkuna. Kävelin hitaasti ikkunan luo selkä kyyryssä. Ikkuna oli niin likainen, ettei siitä nähnyt kunnolla edes läpi. Ulkona oli hoitamaton vanha omenapuu sekä iso tammi, josta roikkui rengaskeinu. Syystuuli tiputti tammesta viimeisiäkin lehtiä maahan. Aistin, ettei ullakolla ollut käynyt ketään. Tunsin oloni huijatuksi, kun tajusin virheeni. Ullakon luukku rämähti kiinni, ja muistin luukun toisella puolella olevan vetolukon. Olin ansassa. Ullakon toisessa päädyssä, josta olin tullut, oli aukko lattiassa johonkin toiseen huoneeseen. Sitä ei ollut tarkoitettu kulkureitiksi, mutta siitä pääsi läpi. Päätin yrittää, se oli ainut keino. Työnsin pääni aukosta katsoakseni tukevaa jalansijaa. Katsoin alas huoneeseen. Näin sen. En sitä, mitä olin tullut hakemaan, vaan

kohtaloni. Kuoleman. Tässä se oli, viimeiset hetkeni. Kaikki olikin suunniteltu etukäteen. Tuijotin kalpeana kohti pistoolin piippua, josta lähtisi hetken kuluttua .45 kaliiperin luoti kohti haurasta päätäni. En mahtanut sille mitään. Tähän pysähtyisi kulkuni. Tähän hetkeen tiivistyi kaikki, koko elämäni. Ajatukseni, muistoni, taitoni. Kaikki se olisi sekunnin murto-osan kuluttua palasina hyllyllä, joka oli kaulani alapuolella. Veri valui hiljalleen alas hyllyä, pisarat tippuivat hiljaisessa huoneessa vielä hetken. Sitten olin poissa.